

Chương 142: Trò Chuyện Với Charlotte, Olivia Và Ceres

(Số từ: 2916)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:33 PM 07/05/2023

Eleris suy nghĩ một chút trước khi gật đầu và nói rằng cô ấy sẽ làm theo lời tôi. Sarkegar cải trang thành một quý tộc, còn Loyar thì bận điều hành băng nhóm của mình. Mặt khác, Eleris không có việc gì khác để làm ngoài điều hành công việc vốn không có nhiều công việc kinh doanh của cô ấy, vì vậy sẽ không khó để cô ấy dành chút thời gian trong kỳ nghỉ của tôi.

Rời khỏi cửa hàng của Eleris, tôi trở lại Temple và đưa cho Charlotte lá thư trả lời của mình.

“Cảm ơn như mọi khi, Reinhardt.”

“Không có gì to tát cả. Rốt cuộc thì không có gì khó cả.”

Đáng lẽ đến một lúc nào đó cô ấy sẽ quen dần, nhưng khi tôi thấy Charlotte bí mật trả lời tin nhắn của tôi, cô ấy vẫn tỏ ra vô cùng hào hứng nên tôi lại tiếp tục cảm thấy có lỗi.

Tôi thậm chí còn đảm bảo rằng tôi đã sử dụng chữ viết tay khác để viết những bức thư đó. Tôi cảm thấy như một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp.

“Nhân tiện, về những gì chúng ta muốn điều tra lần trước... hãy bắt đầu từ từ, được chứ?”

"À cái đấy thì?"

—Giáo hội Ma thần và Lực lượng Cách mạng.

Lúc đó chúng tôi đã trì hoãn khá lâu nên tôi vẫn chưa tìm hiểu được gì về họ. Không chỉ có mùa mưa mà còn có vụ bắt cóc tôi. Có vẻ như cô ấy nghĩ rằng nếu chúng tôi trì hoãn thêm nữa thì sẽ là kỳ nghỉ của chúng tôi nên không thể trì hoãn thêm được nữa.

“...Thế còn bài kiểm tra cuối kỳ thì sao?”

Charlotte có vẻ hơi không hài lòng khi tôi đề cập đến kỳ thi cuối kỳ.

“Reinhardt... Mặc dù đôi khi cậu dường như quên mất sự thật này, tôi là Công chúa Đế quốc.”

Theo quan điểm của tôi, hai vấn đề đó rõ ràng quan trọng hơn kỳ thi cuối kỳ.

“Dù sao thì tôi cũng không nghĩ nó nghiêm trọng như tôi tưởng. Tôi vẫn đang chuẩn bị đủ tốt cho kỳ thi cuối kỳ, vì vậy đừng lo lắng.”

Thái độ của Charlotte cho thấy rằng cô ấy sẽ làm tốt một việc gì đó giống như một bài kiểm tra cuối kỳ đơn thuần.

“À, nghĩ lại thì, Reinhardt, cậu có thể lo lắng về điều này... Chà, vậy thì tôi có nên tự mình đi điều tra không?” Charlotte hỏi, nhớ lại điểm của tôi trong bài kiểm tra giữa kỳ. Cô ấy nghĩ rằng tôi có thể lo lắng nghiêm trọng về điểm số của mình và tất cả những thứ đó.

Mặc dù trông tôi không thực sự giống một người học giỏi, nhưng tôi vẫn đạt vị trí số 1, vì vậy có vẻ như tôi phải hoàn toàn từ bỏ việc cố gắng tỏ ra như một sinh viên bình thường trong suốt phần đời còn lại của mình, huh.

“Không, không sao đâu. Tôi không thực sự quan tâm nhiều đến kỳ thi.”

Tất nhiên, tôi không có ý định học gì cả.

Nghe tin người đứng đầu giữa kì quyết định ít nhiều sẽ bỏ qua cuối kì khiến cô tròn mắt.

* * *

Có tin đồn rằng các tín đồ của Giáo hội Ma thần và Lực lượng Cách mạng đang ẩn náu bên trong Temple.

Tôi không chắc liệu các tín đồ có thực sự ở đây hay không, nhưng Charlotte có vẻ chắc chắn rằng có các thành viên của Lực lượng Cách mạng ở đâu đó trong Temple.

Nếu một người ở trong môi trường đặc biệt của Temple trong một thời gian dài, chắc chắn người

đó sẽ tích lũy niềm kiêu hãnh vô ích và sự bất mãn với chính hệ thống địa vị. Đó là nơi mà những người bình thường có thể nhìn thấy những người kém cỏi và thấp kém hơn họ rất nhiều, mặc dù những người đó là quý tộc trong xã hội và coi thường họ một cách trịch thượng trong thế giới rộng lớn hơn.

Tôi tốt hơn rất nhiều so với cái thứ rác rưởi đó, vậy mà họ lại được coi là hơn tôi chỉ vì cha mẹ họ sinh ra?

Đó là những suy nghĩ chắc chắn sẽ xuất hiện ở một nơi có cấu trúc như Temple.

Tuy nhiên, không có sự kiện nào trong tiểu thuyết gốc mà xung đột giữa dàn diễn viên chính và các tín đồ của Giáo hội Ma thần và Lực lượng Cách mạng xảy ra bên trong Temple.

Rốt cuộc, họ không có vai trò quan trọng cho đến khi kết thúc câu chuyện hoặc chỉ tồn tại bên ngoài câu chuyện chính.

Dù sao đi nữa, cho dù họ là ai, họ có thể chỉ là những mối đe dọa nhỏ bởi vì, trong tương lai, sẽ có một sự kiện lớn sẽ nuốt chửng tất cả những người nhỏ bé.

—Sau giờ học chung vào thứ Năm, Charlotte và tôi gặp nhau tại một quán cà phê gần tòa nhà lớp học.

"Tôi ghét bơi lội..."

"Chúng ta có nên hoãn nó lại cho ngày hôm nay không?"

Charlotte lắc đầu trước lời nói của tôi.

Mái tóc vàng của cô rủ xuống bàn như xúc tu của một con sứa và phấp phới theo chuyển động của cô.

"Sẽ như thế này mỗi ngày... Nếu chúng ta quyết định trì hoãn hôm nay, chúng ta sẽ không bao giờ làm được..."

Thể chất sẽ luôn là lớp cuối cùng trong số các lớp chung của chúng tôi.

Vì vậy, sau buổi học bơi trong ngày, Charlotte chỉ có thể nằm trên bàn như thế và lằm bằm.

Có sự cố bắt cóc tôi và những thứ khác, nhưng cuối cùng, điều ngăn cản chúng tôi làm bất cứ điều gì là các lớp thể chất khắc nghiệt hơn nhiều, cụ thể là lớp bơi của chúng tôi.

—Lớp học thông thường của Thứ Hai (Bơi lội) → [Sức mạnh thể chất] của Charlotte đã hoàn toàn cạn kiệt, vì vậy cô ấy sẽ không hoạt động trong hai ngày → Lớp học thông thường của Thứ Năm (Bơi lội) → Charlotte sẽ không hoạt động trong cả cuối tuần → Lớp học thông thường của Thứ Hai (Bơi lội) → Hoàn toàn kiệt sức.

Vì vòng lặp vô tận này, Charlotte luôn hoàn toàn kiệt sức.

Tất nhiên, những lớp học bơi đó và buổi tập luyện buổi sáng hàng ngày của cô ấy cùng với Scarlett sẽ là lý do chính khiến Charlotte không thể phục hồi thể lực.

Tuy nhiên, cô ấy khá khắc nghiệt với cơ thể của chính mình. Người ta không thể khỏe hơn nhiều chỉ sau vài tháng, nhưng tôi tin rằng sức chịu đựng của cô ấy đã được cải thiện khá nhiều sau đó.

Tất nhiên, hậu quả của việc bị Ma vương bắt cóc dường như cũng kéo dài khá lâu.

Charlotte chăm chỉ ngẩng đầu lên và nhấp một ngụm nước chanh.

Đôi khi, cô ấy thực sự trông giống như một con búp bê.

“Siiiiii...”

Tại một số thời điểm, tôi chỉ đến gặp Charlotte mà không hề nghĩ đến Bertus. Tôi không biết Bertus đang nghĩ gì về tất cả những chuyện này, nhưng có vẻ như anh ấy không định gây hại cho tôi.

Thành thật mà nói, nếu tôi quá quan tâm đến những gì Bertus có thể nghĩ, tôi sẽ không thể làm được gì khi sống ở Temple. Tôi chỉ đang cố gắng làm cho mọi thứ hoạt động, bằng cách nào đó.

Tôi hình dung mình là một phần của Class A và tôi khá có năng lực, vì vậy Bertus sẽ cần tôi trong tương lai. Tôi chỉ quyết định làm những gì tôi muốn làm trong khi vẫn đang đi trên dây.

Chúng tôi không đơn độc trong quán cà phê rộng rãi đó; một số Senpai của chúng tôi cũng ở đó.

“Nhân tiện... làm sao chúng ta có thể tìm được những người tin vào Ma Thần trong toàn bộ Temple...?”

Ngay khi Charlotte chuẩn bị bắt đầu cuộc điều tra, có vẻ như chúng tôi đã gặp phải rào cản đầu tiên. Có vẻ như cô ấy muốn tìm kiếm những tín đồ của Giáo hội Ma thần trước hơn là lực lượng Cách mạng.

“Cậu có phát hiện ra điều gì không?”

“Hmm... Nếu có bất cứ điều gì đáng ngờ, thì nó đã đến tai tôi rồi, nhưng không có chuyện đó đâu. Ý tôi là, nếu có bất kỳ ai trong số họ ở đây, họ sẽ là một nhóm nhỏ ẩn mình.”

Cuối cùng, cô ấy đang mò kim đáy bể với giả thuyết rằng chiếc kim này đang cố giấu đi.

Charlotte và tôi đang ngồi bên cửa sổ, vì vậy chúng tôi có thể nhìn thấy tất cả những người đi qua cửa sổ.

-Huh?

“!”

-Reinhardt!

“À, chết tiệt.”

Vì vậy, một cách tự nhiên, cuối cùng tôi đã giao tiếp bằng mắt với một người qua đường cụ thể.

“...Có chuyện gì vậy?”

Charlotte nghiêng đầu, tự hỏi tại sao đột nhiên tôi lại hành động như vậy.

Ah.

Tôi nhìn thấy một người mà tôi thực sự không muốn gặp ngay lúc này. Người mà tôi đã giao tiếp bằng mắt đã mạnh dạn bước vào cửa hàng, trong khi những người khác sẽ đi tiếp.

“Reinhardt! Cũng đã lâu rồi phải không?”

Người mà tôi đã giao tiếp bằng mắt là Olivia Lanze, sinh viên năm 5, người đã nói với mọi người rằng cô ấy sẽ cưới tôi sau khi tôi tốt nghiệp và không ai được nhúng tay vào tôi.

* * *

Olivia Lanze không ở một mình.

Cô ấy đi cùng với Ceres van Owen, một sinh viên năm 5 khác (và là Hội trưởng hội học sinh Royal Class).

“...Tại sao cô lại đến đây?”

“Tại sao, làm sao tôi có thể giả vờ như không biết Kouhai yêu quý nhất của mình?”

*Xoa, xoa

Olivia ngồi rất gần tôi, ôm tôi và xoa má tôi.

“N-này, đừng mà...”

“Tại sao— Tôi không có mùi thơm à?”

"Làm ơn đi đi."

“Hehe, tôi đoán điều này là hơi quá đối với cậu, phải không? Rốt cuộc thì cậu cũng là con trai mà, phải không?”

"Làm ơn..."

'Đừng làm điều này với tôi, Senpai!'

Không chỉ Charlotte, mà Hội trưởng hội học sinh đi cùng cô ấy, trông hơi sốc khi thấy hành vi phù phiếm của Olivia.

Về mặt của Charlotte cho thấy: ‘Cái quái gì thế này?’

Về mặt của Hội trưởng hội học sinh cho thấy điều gì: ‘Tại sao cô ấy lại trở nên như thế này?’

Đó là những gì tôi nghĩ biểu hiện của họ, ít nhất.

“Ồ, Công chúa cũng ở đây. Xin chào, tôi tên là Olivia Lanze, sinh viên năm 5.”

“Ah tôi biết. Cứ thoải mái gọi tôi là Charlotte...Tôi đã nghe rất nhiều về cô.”

Khuôn mặt của Charlotte có một biểu cảm kỳ lạ khi nhìn thấy những hành động và tính cách kỳ lạ của người trước mặt cô.

"Biết? Cô đã nghe gì về tôi? Reinhardt có nói về tôi không?"

Điều này ngay lập tức khơi dậy sự quan tâm của Olivia.

Tại sao cô ấy phải tiếp tục đưa ra những loại nhận xét đó?!

"...KHÔNG. Tôi không nghe nói về cô từ Reinhardt mà từ các nguồn khác..."

"Oh, là như vậy sao?"

Olivia, mặt khác, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi như thể cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến những gì Charlotte nói.

"Reinhardt, tại sao cậu không nói với người khác về tôi?"

"Và tại sao tôi phải nói với người khác về cô, Senpai của tôi?!"

"Tại sao? Cậu phải nói với người khác rằng tôi sẽ là vợ tương lai của cậu. Đó chẳng phải là điều đáng tự hào sao?"

"Tại sao tôi phải nói vậy?!"

Thật sự rất khó để đối phó với cô ấy.

Tôi cảm thấy như mình sắp phát điên lên!

Khi tôi nói điều đó, Olivia liếc nhìn Charlotte đối diện và mỉm cười u ám.

'Cô ấy bị sao vậy?'

'Vậy là cô ấy cũng có thể làm một khuôn mặt như vậy sao?'

“Này, Reinhardt, có tin đồn ở Temple nói rằng xung quanh cậu có rất nhiều cô gái, phải không?”

“Và cô nghĩ đây là lỗi của ai?!”

Chính vì cô ấy tán tỉnh tôi quá mạnh mẽ nên tôi đã rơi vào mớ hỗn độn với câu lạc bộ báo chí đó!

“Có vẻ như tôi có rất nhiều đối thủ đáng gờm. Tôi đã nghĩ mọi thứ sẽ dễ dàng.”

Dù Olivia có là sinh viên năm trên hay không thì người mà cô ấy đang nhìn chăm chăm vẫn là Công chúa Đế quốc, cô ấy thậm chí còn trông hơi tinh nghịch.

Đối thủ?

Nó có vẻ như vậy.

Tuy nhiên, tại sao một Công chúa lại muốn kết hôn với một người ăn xin? Về cơ bản đó không phải là một tội ác sao?

Sau khi cô ấy từ bỏ danh hiệu Thánh nữ của mình, cô ấy luôn đi quá xa. Charlotte bối rối trước ánh mắt khiêu khích của Olivia.

“?????”

'Tôi nên có loại phản ứng nào đối với người này?'

Bộ não của Charlotte dường như đã hoàn toàn ngừng hoạt động.

* * *

“Reinhardt là bạn tôi.”

Charlotte bình tĩnh nói sau khi lấy lại bình tĩnh.

"Ồ vậy ư? Vậy là tốt rồi."

Olivia thậm chí còn dựa sát vào tôi hơn như thể cô ấy vừa được phép làm vậy. Thấy vậy, Charlotte chỉ cười nhẹ.

"Cậu ấy không chỉ là một người bạn đơn thuần... cậu ấy là người bạn *quý giá* của tôi."

"...Huh?"

"Vì vậy, tôi yêu cầu cô đừng làm phiền bạn tôi nữa."

Trước yêu cầu lịch sự của Charlotte, Olivia có vẻ suy nghĩ một chút, bĩu môi và buông tôi ra.

Tôi thực sự sắp phát điên.

Tôi không thích hành vi phù phiếm của Olivia nhất.

"Reinhardt, cậu chắc là người nổi tiếng phải không?"

Charlotte nhìn tôi với một nụ cười tinh tế trên môi. Tôi cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng vì lý do nào đó.

C-cái gì...?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi đã sai, hay có một cuộc chiến tinh thần tinh vi nào đang diễn ra giữa Olivia và Charlotte? Có phải tôi chỉ bị ảo tưởng? Charlotte chỉ quan tâm đến Valier, phải không? Mặc dù đó cũng là tôi. Hừm.

"Tôi xin lỗi, Charlotte. Hội trưởng thường không như thế này. Cô ấy chỉ hành động thô lỗ này nếu

nó liên quan đến Reinhardt. Tôi hy vọng cô có thể chấp nhận điều này như một lời xin lỗi.”

"Cảm ơn."

Hội trưởng hội học sinh mang đồ uống và món tráng miệng đến bàn và ngồi xuống.

'Cô ấy gọi tất cả những thứ này từ khi nào vậy?'

“Tôi không hành động thô lỗ; Tôi chỉ bày tỏ tình cảm của mình thôi, Ceres.”

"Đó là lý do tại sao tôi nói rằng cô đang thô lỗ."

Charlotte nghiêng đầu khi nghe thấy từ 'Hội trưởng' phát ra từ miệng Ceres.

“Nhưng cô không phải là Hội trưởng sao?”

Cô ấy bối rối không hiểu tại sao Ceres, Hội Trưởng hội học sinh, lại gọi người khác là Hội trưởng.

“À, cô ấy là Hội trưởng câu lạc bộ mà tôi tham gia.”

Hội trưởng của Hội trưởng. Olivia vươn vai tự hào.

“Hừm! Tôi cũng là Hội trưởng của Reinhardt!”

“...Tuy nhiên, tôi đã không đăng ký vào câu lạc bộ.”

"Cậu là một thành viên gần như vậy!"

'Ai quyết định thế!'

"Reinhardt, cậu đang ở trong một câu lạc bộ?"

“Không, không... tôi chỉ đến đó một lần thôi.”

Có vẻ như cô ấy chưa bao giờ nghe nói về điều đó trước đây, lần này Charlotte nhìn chăm chăm vào Olivia.

“Câu lạc bộ nào vậy?”

“Đó là một câu lạc bộ tôn giáo. Tên của nó là Grace. Tất nhiên, mặc dù vậy, tôi không còn là một tín đồ nữa!”

Hội trưởng câu lạc bộ tôn giáo là một người ngoại đạo...

“À... Ra là thế.”

Có vẻ như Charlotte biết một chút về câu lạc bộ tôn giáo, nhưng có vẻ khó tin rằng một người như thế lại là Hội trưởng của nó. Vụ việc với Olivia Lanze khá nổi tiếng ở Temple, vì vậy Charlotte cũng không nên không biết thông tin đó.

Charlotte có biết tại sao Olivia Lanze lại cư xử như vậy với tôi không? Tôi biết rằng Bertus đã biết, nhưng còn Charlotte thì sao?

“Nhân tiện, hai người đang nói về cái gì vậy? Điều gì đó về tín ngưỡng của Reinhardt? Vì vậy, cô đang nói về tôi sao?”

“Chúng tôi đang nói về Giáo hội Ma thần.”

Ngay khi Olivia bắt đầu đưa ra những nhận xét ngu ngốc một lần nữa, Charlotte đã hoàn toàn gạt chúng đi.

Ngay lúc đó, nét mặt của Olivia và Ceres cứng lại.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading